

[Dræbøje]

som kan danne grundlag for en endelig beslutning i folketinget inden det efterfølgende kommunale valg.

Der er ét område, som vi mener er blevet forsømt i den indstilling, som nu foreligger i betænkningen. Det drejer sig om Københavns kommunes struktur, men også i mindre grad om Frederiksberg kommunes. Vi mener, at spørgsmålet om en eventuel opdeling af Københavns og Frederiksberg kommuner i mindre enheder er meget tæt sammenhængende med spørgsmålet om hovedstadsrådsstrukturen, og havde derfor gerne set, om ministeren også ville have lovet at få dette spørgsmål analyseret, inden vi traf beslutning om den overordnede struktur. Men dér har vi måttet tage til efterretning – det er ikke, fordi vi er enige – at der ikke kunne blive flertal for et sådant synspunkt, men har dog bemærket, at det hænger sammen, og at det derfor ikke bliver nogen fuld løsning, før vi har fået en opdeling af Københavns kommune med.

Tyroll (VS):

Da VS stadig væk ikke er betækningsberettiget i kommunaludvalget, skal jeg gøre nogle flere bemærkninger, end de andre ordførere måske har gjort.

Det er jo fantastisk, at denne sag, der nu har verseret i over et år, resulterer i et rent kommaændringsforslag. Forspillet har dog givet mulighed for noget helt andet. Først fik vi en tyk betænkning, så en kommunehøring, så en folketingsdebat, så et lovforslag, endnu en høringsrunde, for nu mere end et år efter, at indenrigsministeren fremlagde betænkningen, at behandle et lovforslag, hvis væsentligste indhold bliver, at hele sagen skal tages op igen om 3 år.

Denne fortsatte udskydelse af en egentlig revision er helt uacceptabel. Det medfører usikkerhed omkring de opgaver, der i dag varetages af hovedstadsrådet, som reelt betyder en svækkelse af ikke mindst regionplanlægningen i hovedstadsområdet. Netop her, hvor hovedstadsrådet er blevet oprettet som et tværgående led til at varetage en overordnet planlægning, står denne selv samme planlægning svagere end noget andet sted i landet. En af grundene er folketingets stadige udskydelse af en reel stillingtagen til problemerne.

Det har fra flere sider været kritiseret, at indenrigsministerens oplæg til folketinget var for ringe, og det vil jeg godt gentage. Betænkningen bestod af en oprensning af hovedstadsrådets opgaver samt en facilitetliggende vurdering af, om nu også hovedstadsrådet havde udført de det tillagte opgaver, en uanalytisk og uinteressant papirbunke, der overhovedet ikke gik ind på de problemer, der ligger i at indføre et tredje kommunalt led med indirekte valg og uden selvstændig skatteudskrivning.

Der mangler også i betænkningen en opstilling og vurdering af alternative løsningsmodeller; ministeren har ved en forudgående debat før fremsættelsen af lovforslaget afvist at give muligheder for udarbejdelse af alternative forslag. Det lægges der nu op til at vi får om 3 år, og så vidt, så godt, men erfaringerne eksisterede allerede for ét år siden, hvor vi med fordel kunne have taget debatten. Tiden er spildt med tom snak blot for at udskyde en løsning af de kommunale forhold i hovedstadsområdet i 4 år.

Ved kommunalreformen i 1970 blev kommunerne lagt sammen efter princippet »én by – én kommune«. Det samme var praktisk og politisk umuligt i hovedstadsområdet. Umuligt, fordi det, der her på en række områder fungerer som ét bysamfund, rummer en tredjedel af landets befolkning. Bysamfundet strækker sig hen over ikke blot kommunegrænser, men tillige amtsgrænser. Til at varetage de overordnede opgaver blev hovedstadsrådet altså skudt ind som et tredje kommunalt led, men på forhånd svækket ved indirekte valg og uden egen skatteudskrivning. Hovedstadsrådet blev til ved et kompromis; med de erfaringer, vi har i dag, kan man uden at overdrive betegne det som en abort. Det led, der skulle have fungeret samlende, er i virkeligheden det svageste. Det mangler politisk styrke. Ingen selvstændig skatteudskrivning, indirekte valg, der har betydet en sammensætning, hvor en tredjedel af rådet er borgmestre. Den overordnede planlægning udhules totalt, f.eks. på sygehusområdet, fordi administrationen af sygehusvæsenet ligger et andet sted, nemlig i de tre amtskommuner og to centralkommuner, og det er dem, der sidder på pengekassen. I parentes skal det bemærkes, at sygehusplanlægningen ikke er for god, men det er en anden historie, om en dårlig sundhedspolitik.